

O POETA E ESCRITOR MANUEL ORESTE, UN AMIGO INESQUECIBLE

(Por Jaime Delgado Gómez)

Permítanme comezar esta especie de prólogo coas mesmas verbas con que presentaba o décimo noveno libro da miña bibliografía, *Hojas volanderas científico-periodísticas sobre Vivero, ahora ya fijas en un libro*.

O trece de febreiro de 1990 morría o escritor e poeta de Paradela Manuel-Oreste Rodríguez López. Enseguida o seu concello o nomeou fillo predilecto.

Este bo amigo meu, que repetidas veces nos seus escritos xornalísticos se ocupara de enxalzar os meus estudos ata daquela publicados, non cansaba de repetir que os estudos científico-xornalísticos, xa case ao día seguinte da súa publicación, non eran máis ca follas voandeiras ao vento... E insistíame que debería convertelas en follas fixas dun libro.

O contido de moitísimas desas follas voandeiras xa son desde hai tempo, máis debidamente documentadas, follas fixas de varios libros.

Tamén moitas outras van ser agora follas fixas deste libro. Pero neste caso quero que o sexan coa súa mesma frescura científico-xornalística coa que saíron voandeiras.

Como é lóxico, e tamén pola miña amizade coa familia de Manolo, dediquei á súa muller, Irene, e aos seus fillos un exemplar de dito libro.

Pasou algún tempo e o seu fillo Santiago, nun casual encontro, brindoume a oportunidade de facer o prólogo ao proxectado *XVI Certame Literario do Concello de Paradela*, na honra do noso tan singular poeta e polifacético escritor, Manuel-Oreste Rodríguez López.

Eu persoalmente coñecín a Manolo e entrei no seu círculo de amigos só nos últimos anos da súa vida con residencia aquí en Lugo. Pero xa moito antes sabía de el e das súas singulares cualidades de poeta e de polifacético escritor, especialmente porque en repetidas ocasións fora amplamente informado diso polo seu gran amigo e tamén, coma el veciño de Paradela, Don Xesús Mato Mato, o meu compañeiro de curso en toda a nosa carreira sacerdotal. Esta convivencia foi moi continuada despois en moitas reunións fraternais e en non poucas actividades culturais.

Debo dicir que a invitación do seu fillo Santiago a facer este prólogo inmediatamente me fixo darlle un moi gozoso “si”. Era este un modo oportunísimo para manifestarlle ao poeta e escritor o meu interior agradecemento, e así cumprir tres desexos moi especiais.

O primeiro era poder manifestarlle publicamente as grazas por ter enxalzado nalgúns dos seus escritos xornalísticos as miñas investigacións arqueolóxico-xornalísticas publicadas en *El Progreso* e que naqueles últimos anos da súa vida se achegaban xa a uns 150 artigos. E grazas tamén por aquela amizade que tan espontaneamente xurdiu entre os dous naqueles poucos anos que puidemos disfrutala, amizade que en tres ocasións aproveitou para acompañarme no meu traballo de campo. Unha vez foi para estudar e fotografar a igrexa monasterial de San Miguel de Eiré e a do mosteiro de Ferreira de Pantón. Nunha segunda ocasión fíxoo ao visitar as dúas igrexas monumentais do Saviñao, a de San Esteban de Miño e a de Diomondi. Na terceira acompañoume ao facer tamén o estudo persoal das dúas igrexas románicas da vila de Portomarín e fotografalas, visitas todas nas que ambos gozamos o noso, como adoita suceder nestes casos.

O segundo desexo é o de ter con esta aportación a posibilidade de participar tamén neste especial acontecemento na honra do tan recordado Manolo, como os amigos adoitabamos chamarlle.

Xa anos atrás, en varias ocasións, tivera a gran satisfacción de asistir a actos, un deles de carácter relixioso e outros, na súa querida Paradela, na honra e homenaxe da súa persoa. E agora tamén este de prologar o *XVI Certame* éncheme de satisfacción.

Pero aínda hai un terceiro desexo, obxecto sempre primordial en todas as miñas aportacións de tipoloxía cultural, desexo que unha vez máis agora cumpro. E é este o da miña gran ilusión de divulgar a nosa cultura e noso patrimonio histórico-arqueolóxico. E, formando parte dese patrimonio, están tamén os nosos personaxes singulares, como neste caso o é o noso amigo Manuel-Oreste. Tan singular personaxe que, no noso contorno cultural, ocupa un moi distinguido lugar. E máis agora que tan ilusionada está a nosa actual sociedade por revivir e consolidar a nosa memoria histórica.

Así pois, poder expresar aquí todos estes sentimentos, neste *XVI Certame Literario*, é para min unha honra que moito agradezo á familia de Manuel-Oreste e, neste caso meu, especialmente representada polo seu fillo Santiago.

Jaime Delgado Gómez